

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

I.-G. E.

bytem XXX

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným

sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2025, č. j. MD-35195/2025-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 11. 2024, č. j. MHMP 1996123/2024/Dit, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a byl potvrzen záznam 12 bodů v registru řidičů dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

II.

Obsah žaloby

2. Žalobce tvrdí, že se žádného dopravního přestupku nedopustil a že neexistuje právní podklad pro provedení uvedeného záznamu. V této souvislosti žalobce uvádí, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, neboť nezjistil stav věci bez významných pochybností a neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí. Žalobce též poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, které zdůrazňují nutnost řádného dokazování přestupku a nemožnost vycházet pouze z úředního záznamu policie bez dalších důkazů.
3. Dále žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce má v České republice manželku na rodičovské dovolené, pečuje o tři nezletilé děti a je jediným jednatelem a společníkem v obchodních společnostech ESEVON s.r.o., IČO 116 58 860, a ERATOS s.r.o., IČO 221 88 827, jakož i ve společnosti PARTESA sp. z o.o. se sídlem v Polsku. Vzhledem k těmto skutečnostem je pro něj řízení motorového vozidla nezbytné pro zajištění chodu domácnosti i podnikatelské činnosti. V této souvislosti shledává žalobce postup správních orgánů rozporným s § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, jelikož žalovaný nedbal, aby šetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost žalovaného dotýká, a nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu.
4. Na základě shora uvedeného navrhl žalobce soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a aby žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Žalovaný k podané žalobě uvedl, že tvrzení žalobce o tom, že se žádného přestupku nedopustil, je opakovaná argumentace, která již byla v rámci správního řízení posouzena a odmítnuta. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, které považuje za dostatečné.
6. K námitce žalobce týkající se jeho osobní a rodinné situace, jakož i podnikatelských aktivit, žalovaný uvedl, že právní úprava bodového systému má za cíl motivovat řidiče k dodržování pravidel silničního provozu a vyloučit z provozu ty, kteří se dopouštějí opakovaných porušení. Tento systém slouží k ochraně života, zdraví a majetku účastníků silničního provozu, což představuje významný veřejný zájem, který nelze podříditi individuálním

zájmům jednotlivce. Skutečnost, že žalobce nebude moci po dobu jednoho roku řídit motorová vozidla, je sice politováníhodná, avšak důsledky svého jednání měl žalobce zvažovat před spácháním přestupků, které vedly k pozbytí řidičského oprávnění. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce trvale bydlí v hlavním městě Praze, kde je dlouhodobě nejnížší míra nezaměstnanosti, a je přesvědčen, že žalobce je schopen se uplatnit na pracovním trhu i bez řidičského oprávnění.

7. Na základě shora uvedeného navrhl žalovaný soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Ústní jednání

8. V rámci ústního jednání konaného ve věci dne 20. 10. 2025 setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích i argumentech; k výslovnému dotazu předsedy senátu nebylo navrženo provedení důkazů.

V.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Žaloba není důvodná.
11. Žalobce zformuloval dvě žalobní námitky – jednak že se nedopustil přestupků, kterými byl shledán odpovědným a za něž obdržel trestné body, jednak že žalovaný při rozhodování nedostatečně zohlednil osobní a podnikatelské poměry žalobce.
12. Žalobci bylo dle správního spisu kladeno za vinu celkem 6 přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti; mimo jeden přestupek, o němž bylo rozhodnuto příkazem Magistrátu hl. m. Prahy, bylo o všech ostatních přestupcích rozhodnuto příkazem na místě. Žalobce po zohlednění odečtu bodů na základě absolvování školení bezpečné jízdy obdržel celkem 13 bodů, po čemž následoval shora uvedený postup Magistrátu hl. m. Prahy dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu.
13. Žalobce uvádí, že se žádného z uvedených přestupků nedopustil, tj. zpochybňuje důvodnost samotné evidence trestných bodů v registru řidičů. Byť je takový postup v návaznosti na žalobcem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, možný, nelze opomíjet, že z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá povinnost nejen obecně tvrdit nesprávnost evidence, ale také uvést odpovídající skutečnosti, popř. plausibilně doložit, že trestné body byly evidovány nesprávně, protože se přestupek nestal (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017-23, ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, či ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35).
14. V projednávané věci se žalobce omezil pouze na obecné tvrzení, že se uvedené přestupky nestaly. Neuvedl však žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že určitý přestupek nemohl z objektivních důvodů spáchat, ani že podklady pro záznam bodů nebyly způsobilé jako podklad posloužit. Tvrzení žalobce navíc nepůsobí příliš věrohodně. Bylo by

možné připustit, kdyby žalobce v tomto směru uvedl konkrétní skutečnosti, že by nemusel vědět o přestupcích, o nichž bylo rozhodnuto příkazem na místě, pokud by se skutečně neudály. Tato logika však neobstojí ve vztahu k příkazu Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 9. 2023, č. j. MHMP 1924904/2023/Zac, jímž byl žalobce shledán odpovědným za překročení rychlosti na ulici Strakonická v Praze. Uvedený příkaz byl žalobci doručen poštou dne 21. 9. 2023 a nabyl právní moci dne 30. 9. 2023. Žalobce tedy o tomto rozhodnutí věděl, avšak nijak se proti němu procesně nebránil. Pokud by skutečně neodpovídalo pravdě, že žalobce spáchal přestupek, za který byl tímto příkazem uznán vinným (příkazem mu bylo mimo jiné uloženo zákaz řízení motorových vozidel na dobu jednoho měsíce), je jen stěží pochopitelné, proč proti němu nepodal žádný opravný prostředek. V uvedeném kontextu se proto jeví pravděpodobným, že žalobce přestupky, které mu byly kladeny za vinu, skutečně spáchal, a nyní se je snaží dodatečně – ovšem bez jakýchkoli konkrétních a plausibilních tvrzení – zpochybnit, aby se vyhnul důsledkům postupu správních orgánů podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu.

15. Žalobce tudíž nepředestřel nic, co by zpochybnilo, že žalovaný i prvostupňový správní orgán ověřili skutkový stav náležitě, pokud vyšli z provedené evidence spáchaných přestupků. Pro úplnost soud k již řečenému dodává, že hlavní prostor pro zpochybnění uvedených rozhodnutí o přestupcích byl vždy ve vztahu ke každému jednotlivému rozhodnutí o přestupku.
16. Žalobce dále uvedl, že řidičské oprávnění nezbytně vyžadují jeho rodinné a podnikatelské poměry, což žalovaný dle žalobního tvrzení nedostatečně zohlednil při vydání rozhodnutí.
17. V první řadě je třeba uvést, že žalobce nijak nekonkretizuje, jakým způsobem mu odebrání řidičského oprávnění znemožňuje zajišťovat řádný chod domácnosti či fungování jím řízených obchodních společností. Pouhé tvrzení o existenci uvedených fyzických a právnických osob a jejich vztahu k žalobci je zcela neprůkazné, neboť z něj nevyplývá žádná konkrétní újma, která by měla nastat v důsledku odebrání řidičského oprávnění.
18. Dále je nutno zdůraznit, že žalovaný nepochybil, pokud nezohlednil osobní a podnikatelské poměry žalobce, jelikož tyto skutečnosti jsou pro postup podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu irelevantní. Uvedené ustanovení sleduje represivní účel vůči řidičům, kteří opakovaně páchají dopravní přestupky, což s sebou přirozeně nese i tíživé následky v osobním životě těchto osob. Nelze přitom dovozovat, že by bylo možné postupovat podle citovaného ustanovení pouze tehdy, pokud neexistuje objektivní důvod, pro který přestupce nezbytně potřebuje řidičské oprávnění. Takový výklad by vedl k absurdnímu závěru, že řidičské oprávnění nelze odebrat například taxikářům či řidičům kamionové dopravy, ačkoli právě u těchto osob je zájem na řádném dodržování pravidel vyšší než u běžných řidičů, kteří automobil využívají jen příležitostně nebo v omezeném rozsahu.
19. Lze shrnout, že ani kdyby žalobce náležitě doložil, že mu odebrání řidičského oprávnění způsobí či způsobilo vážné obtíže při zajišťování rodinných nebo podnikatelských záležitostí, žalovaný k těmto skutečnostem nemohl přihlédnout, neboť zákon žádnou výjimku pro tyto případy nepředvídá. Lze pouze dodat, že pokud žalobce nezbytně potřebuje řidičské oprávnění pro svůj rodinný i pracovní život, měl tomu přizpůsobit styl své jízdy, aby se do současné situace nedostal.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. října 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu